

Ett färgrant rent brokigt målande möter oss i högdelen på Konstens Hus fram till slutet på oktober. Västerbottenskonstnären Christina Västerbo står för föreställningen som innehåller oljemålningar och grafik i form av ett par litografier. Det är berättande bilder som lite humoristiskt och underfundigt kommenterar företeelser i tiden. Lördagskvällens hopp om lyftet i och med travvinsten. Drömmen om solsemestern på stranden eller den fina villan med perspektiv och planlösningar ur mäklarens prospekt. Ibland lägger Västerbo in objekt i färgkaskaderna, som virkade dukar och garnnystan. I några dukar med labyrintmotiv ser vi en räv och dennes byte i form av en gnagare. Måne det är en metafor om ett samhälle baserat på socialdarwinistiska värderingar? Just nu vilar de båda i sina hålor djupt inne i labyrinten men kanske, så småningom, kommer deras vägar att mötas. In och utgångarna i labyrinten vetter mot olika områden, uppbyggda av runda respektive fyrkantiga former. Vad kan det representera? Bilderna ger fler frågor än svar, och det är en av meningarna med att formulera sig konstnärligt. Men, å andra sidan, kan man fråga sig om mediet, olja på duk i stora format, är det rätta för just de här formuleringarna.

Ofta bygger Västerbo upp målningen med en lätt fördriven imprimitur som bakgrund i målningen, det kan vara en himmel, en gräsfärgad yta eller ett trasmattemönster med horisontella fält, och på det målar hon fragmentariska lite smetiga figurationer, liksom brottstycken ur ett annat sammanhang, som ett slags bildcollage. Hon undviker färgperspektiv och fördrivningar i fragmenten så färgerna lägger sig väldigt ytligt, oftast i två plan, en bakgrund och en förgrund. Det är en typ av trendmåleri som lånat mycket av sin uppbyggnad och färgskala ur 60-talets fåbless för serigrafi och affischkonst och som fusionerar med ett samtida infantiliserat figurmåleri som lånar av barnens lite outvecklade formvärld baserad på brist i handlag och teknik. Oräkneliga är samtidskonstens taffligt målade kaniner. Vem har bestämt, och varför, att spänst i linjer, färgdynamik och stoffkänsla är omodernt?

Västerbos färgbehandling är inte heller invändningsfri, den känns mer som färgläggning än måleri. Det brokiga, nyanslösa, lite okänsliga sättet att måla och den uppdrivna färgtemperaturen är ju barnens sätt att färglägga sina målarböcker. Det hänger ju ihop med en perception och ett handlag under utveckling. Vad är att vinna på en infantilisering av färg och formvärld? Eller, hemska tanke, har ungdomskulten nått så långt i regression att det råder brist på mogna nyanseringar i vår samtid?

Bertil Sundstedt